

Warszawa, dnia 31 maja 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1249/21

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

4. Przewodniczący: SO Adam Bednarczyk

5. Sędziowie: SO Beata Tymoszków,

6. SR del. Tomasz Morycz

8. protokolant: protokolant sądowy Natalia Wierzbicka

9. przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

10. po rozpoznaniu dnia 31 maja 2022 r.

11. sprawy M. R. syna P. i J. z domu O., ur. (...) w W.

12. oskarżonego o przestępstwa z art. 207 § 1 kk, art. 278 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk

13. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

14. od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

15. z dnia 8 września 2021 r. sygn. akt V K 878/18

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

a) uchyla punkty 7, 8 i 9 dotyczące rozstrzygnięcia o karze łącznej, warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej i dozorcze kuratora;

b) eliminuje art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 kk z podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 6 i na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk wymierza oskarżonemu za czyn przypisanym mu w tym punkcie karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach 3 i 4 zaskarżonego wyroku i punkcie I b) niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. J. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej;

V. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. I. L. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora małoletniego oskarżyciela posiłkowego S. R. w instancji odwoławczej;

VI. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

20.SSO Beata Tymoszków SSO Adam Bednarczyk SSR (del.) Tomasz Morycz

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1249/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 8 września 2021 r. w sprawie o sygn. akt V K 878/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. R.	Sytuacja majątkowa	Informacja e - (...)	k.516
2.1.1.2.	Dotychczasowa karalność	Karta karna	k.517-519	
2.1.1.3.	Dotychczasowa karalność	WYROK	k.523	
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	Informacja e - (...) k.516	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości	
2.1.1.2.	Karta karna - k.518-519		
2.1.1.3l	Wyrok - k.523		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH			

ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mające wpływ na jego treść, polegający na niewłaściwej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że w realiach przedmiotowej sprawy zachodzą warunki do nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzonej oskarżonemu M. R. za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że brak jest przesłanek w postaci szczególnie uzasadnionego wypadku do zastosowania wobec podejrzanego dobrodziejstwa wynikającego z art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 kk;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mające wpływ na jego treść, polegający na niewłaściwej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i wysnuciu wniosków niezgodnych z prawidłami logicznego myślenia przy ocenie okoliczności mających wpływ na warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności wyrażający się w przyjęciu, że w odniesieniu do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwalająca na zastosowanie względem niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary;

3. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej wymierzonej przez Sąd I instancji oskarżonemu M. R., w tym zastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary

za przypisane mu przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk - wskutek niedostatecznego uwzględnienia stopnia społecznej szkodliwości czynów, wyrażonego w postaci zamiaru, rodzaju naruszonych dóbr, jak również w okolicznościach i sposobie działania sprawcy, zasadach prewencji indywidualnej i generalnej oraz potrzebie kształtowania społecznej świadomości prawnej, w szczególności również motywacji, właściwości i warunków osobistych sprawcy, w tym braku skruchy oskarżonego, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego M. R. kar jednostkowych i przede wszystkim kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena ogólnych dyrektyw wymiaru kary, jak również zasada prewencji indywidualnej i generalnej, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz potrzeby kształtowania społecznej

	<p>świadomości prawnej uzasadnia konieczność orzeczenia wobec oskarżonego wyższych kar jednostkowych i kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Rodzaj, ilość i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, że rację miał prokurator, iż w realiach niniejszym sprawy brak było podstaw do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w związku z popelnionym przez oskarżonego czynem z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk.</p> <p>Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 marca 2019 r. w sprawie o sygn. V KK 125/18 „Podstawą</p>				

zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w warunkach, o jakich mowa w przepisie art. 60 § 2 KK, jest wykazanie, iż w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, który powoduje, że nawet najniższa kara przewidziana w ustawie musi być uznana za karę rażąco surową. Jest przy tym oczywiste, że wystąpienie takiego szczególnego wypadku powinno znajdować wsparcie w okolicznościach nietypowych samego zdarzenia albo takich cechach sprawcy, które charakteryzują go w sposób wyjątkowo pozytywny i powodują, że zasługuje on na wymierzenie kary poniżej minimum ustawowego. Ocena co do tego, że w odniesieniu do konkretnego sprawcy zachodzi podstawa do skorzystania z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 2 KK należy oczywiście do sądu i jest oceną swobodną, ale nie dowolną. Decydując się na

orzeczenie kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem, sąd ma więc obowiązek przedstawić argumenty uzasadniające przekonanie, że w realiach rozpoznawanej sprawy zaistniały przesłanki do takiego postąpienia. Nie może też budzić wątpliwości, że wypadki szczególnie uzasadnione, o jakich mowa w przepisie art. 60 § 2 KK, istotnie różnią się od wypadków zwykłych, co do których obowiązują standardowe dyrektywy wymiaru kary. Te ostatnie bowiem pozwalają na wykorzystanie możliwości istniejących w ramach ustawowych granic zagrożenia karą.”

Jak ponadto zasadnie stwierdził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 16 lipca 2019 r. w sprawie o sygn. II AKa 109/19 „Rozważania związane z procesem nadzwyczajnego złagodzenia kary w każdej sytuacji muszą uwzględniać ujemną zawartość bezprawia

popelnionego czynu, stopień winy oraz zewnętrzny efekt procesu nadzwyczajnego złagodzenia i że ta ocena rozkłada się na trzy etapy. Pierwszy, dotyczący stwierdzenia istnienia podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary, drugi - związany z oceną sankcji, jaką należałoby wymierzyć, gdyby nie zaistniała ta sytuacja, która ma stanowić podstawę nadzwyczajnego złagodzenia i trzeci, polegający na przeprowadzeniu bilansu i stwierdzeniu, czy zachodzi w danym przypadku szczególne uzasadnienie dla nadzwyczajnego złagodzenia kary, a więc czy nawet najniższa kara przewidziana za dane przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa dla sprawcy.”

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy to, że pokrzywdzona odbywała wcześniej stosunki seksualne z oskarżonym, który cały czas był jej mężem i odbywało

się to za jej zgodą w żaden sposób nie usprawiedliwia zachowania oskarżonego i nie obniża stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, a który jest bardzo wysoki.

Pokrzywdzona została zaskoczona przez oskarżonego w łazience, a gdy ten zaczął proponować jej odbycie stosunku seksualnego, chcąc żeby udowodniła mu w ten sposób, że go nie zdradza z innymi mężczyznami, w sposób wyraźny, stanowczy i wielokrotny poinformowała go, że tego nie chce. Oskarżony jednak nie rezygnował. Najpierw ją szarpał, potem ściągnął z niej ubranie, a na koniec położył na podłodze, uprzednio zamykając drzwi do łazienki. Używał przy tym znacznej siły fizycznej, albowiem broniąca się pokrzywdzona nie była w stanie go powstrzymać. Ponadto bała się, że może jej zrobić krzywdę, będąc agresywny i zachowując się nieobliczalnie.

Oskarżony,
podobnie jak
pokrzywdzona, był
już wówczas nagi.
To, że nie doszło
do dokonania tego
przestępstwa było
jedynie wynikiem
interwencji
świadków, których
zaniepokoiły odgłosy
dochodzące z
budynku. Wówczas
oskarżony
zrezygnował, ale
- co należy
wyraźnie podkreślić
- nie uczynił
tego dobrowolnie,
ale z uwagi na
nieoczekiwane dla
niego pojawienie się
innych osób i
w obawie przed
konsekwencjami
swojego
postępowania,
udając że załatwia
swoją potrzebę
fizjologiczną. W
momencie, kiedy
pojawił się bliscy
pokrzywdzonej i
udzielili jej pomocy
ta była roztrzęsiona
i zapłakana, będąc
upokorzona
zachowanie
oskarżonego. Co
warte podkreślenia,
a co w ogóle
nie zostało wzięte
pod uwagę, do
zaistniałej sytuacji
doszło wkrótce po
tym jak
pokrzywdzona
postanowiła dać
oskarżonemu

kolejną szansę i na rozprawie w sprawie rozwodowej poinformowała, że widzi możliwość uratowania ich związku małżeńskiego. Przez krótki czas oskarżony zachowywał się prawidłowo. Niestety później postąpił z nią jednak jak ze swoją własnością, wykorzystując fakt wspólnego zamieszkiwania, element zaskoczenia, późną porę i swoją przewagę fizyczną. Co więcej, postąpił tak mimo że w domu były obecne małoletnie dzieci.

Zarazem należy podkreślić, że w związku z tym co się stało oskarżony nie wyraził skruchy. Nie pojednał się też z pokrzywdzoną. Wprawdzie ta wskazała, że jej celem nie jest pozbawienie oskarżonego wolności, a jedynie uwolnienie się od jego osoby i podejmowanych przez niego zachowań, jednak nie oznacza to, że doszło do ich pogodzenia się. Świadczy o tym

również fakt
popelnienia przez
oskarżonego w
okresie od
nieustalonego dnia
czerwca 2019 r. do
dnia 12 maja 2020 r.,
a więc częściowo już
po tym zdarzeniu,
czynu z art. 190a
§ 1 kk na szkodę
pokrzywdzonej, za
co został
prawomocnie
skazany dołączonym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Wołominie z dnia 22
kwietnia 2021 r. w
sprawie o sygn. akt
II K 44/21, który
uprawomocnił się z
dniem 30 kwietnia
2021 r. W związku z
powyższym, a także
mając na uwadze
kolejne skazanie za
czyn z art. 288
§ 1 kk, co
nastąpiło wyrokiem
Sądu Rejonowego
dla Warszawy Pragi -
Północ w Warszawie
z dnia 17 maja
2021 r. w sprawie
o sygn. akt VIII
K 184/21, który
uprawomocnił się z
dnem 1 czerwca 2021
r., w chwili wydania
wyroku oskarżony
był już osobą
dwukrotnie karaną.
Wprawdzie Sąd
Rejonowy
dysponował karta
karną z dnia 20 maja
2021 r., w której
oskarżony jeszcze
nie figurował i nie

można mu czynić z tego powodu zarzutu, jednak nie zmienia to faktu, że ponownie naruszył porządek prawny. W dodatku na szkodę pokrzywdzonej.

W tych realiach nie było jakichkolwiek podstaw, żeby zastosować instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, która - co należy wyraźnie podkreślić - powinna być stosowana w przypadkach absolutnie wyjątkowych. Do takich zaistniała sytuacja z pewnością nie należy. Tym bardziej, że przedmiotem oceny jest nie tylko zdarzenie z dnia 16 czerwca 2019 r., a całokształt postępowania oskarżonego wobec pokrzywdzonych, w tym małoletniego dziecka, w latach 2017-2019. Zarazem w zachowaniu oskarżonego trudno też doszukiwać się jakichkolwiek okoliczności łagodzących. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy wyeliminował art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 kk z podstawy wymiaru kary orzeczonej

wobec oskarżonego
w punkcie 6
zaskarżonego
wyroku i na
podstawie art. 14 § 1
kk w zw. z art. 197 § 1
kk i wymierzył mu za
czyn przypisany mu
w tym punkcie karę
2 lat pozbawienia
wolności. Kara ta
odpowiada dolnej
granicy ustawowego
zagrożenia.

Odnosząc się do
zarzutu rażącej
niewspółmierności
kar jednostkowych
za czyny z art. 207 § 1
kk i art. 278 § 1 kk, to
nie zasługiwał on na
uwzględnienie.

Rażąca
niewspółmierność
kary sprowadza
się do znacznej
dysproporcji
pomiędzy
wymierzoną karą,
środkiem karnym
lub nawiązką a
taką represją, która
powinna być
wymierzona, aby w
odczuciu
społecznym uznana
została za
sprawiedliwą. Nie
każda więc
nietrafność wymiaru
środka represji
karnej uzasadnia
zmianę orzeczenia.
Zarzut rażącej
niewspółmierności
jest zasadny wtedy,
gdy kara, środek
karny lub nawiązka

wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, „rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w

następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKA 211/20. Wskazano w nim, że „zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia

w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować”.

Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy. Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, orzeczonych

wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności nie sposób uznać za rażąco niewspółmierne.

Odnosząc się do czynu z art. 207 § 1 kk, to było to w dużej mierze znęcanie się psychiczne. Co do czynu z art. 278 § 1 kk, to wartość skradzionej rzeczy nie była znaczna. Dlatego wymierzone odpowiednio kary 8 miesięcy i 4 miesięcy pozbawienia wolności należało zaakceptować. W związku z powyższym Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie, w tym w zakresie punktów 3 i 4 dotyczących tych orzeczeń.

Jeśli chodzi o nową karę łączną, to zdaniem Sądu Okręgowego karą właściwą, stanowiącą odpowiednią reakcję na wszystkie przestępstwa popełnione przez oskarżonego, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności wskazane powyżej, będzie kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Skoro

jej dolna granica wynosiła 2 lata i 1 miesiąc a górna 3 lata, to nie można jej uznać za zbyt surową. Tym bardziej że czyn z art. 197 § 1 kk jest zagrożony karą pozbawienia wolności, której dolna granica wynosi 2 lata. Dopiero tak ukształtowana kara spełni swoje cele indywidualne i generalne, będąc ze wszech miar zasłużona i sprawiedliwa. Być może pobyt w zakładzie karnym sprawi, że oskarżony w końcu przemyśli swoje postępowanie i trwale zmieni je w przyszłości. Jest to o tyle istotne, że ma dwójkę małoletnich dzieci, w tym pokrzywdzonego, które z pewnością potrzebują nie tylko trzeźwego, ale również kochającego je i szanującego je ojca. Takiego, który będzie dla nich przykładem, a nie źródłem nerwów, bólu czy strachu.

Wniosek

Zmiana
zaskarżonego
orzeczenia i
wymierzenie

zasadny

częściowo zasadny

oskarżonemu M. R.
kary:

niezasadny

- za czyny opisane w punktach 1 i 2 wyczerpujące znamiona występku z art. 207 § 1 kk, przy przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 kk, gdyż zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności - na podstawie art. 207 § 1 kk i art. 91 § 1 kk - kary 1 roku pozbawienia wolności;

- za czyn przypisany w punkcie 4 - na podstawie art. 278 § 1 kk - kary 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn przypisany w punkcie 6 - na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk - karę 2 lat pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, tj. przy zastosowaniu przepisów kodeksu karnego obowiązujących w dniu 23 czerwca 2020 roku,

wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności; uchylenie orzeczenia w zakresie punktów 8 i 9 oraz pozostawienie w mocy wyroku w zakresie punktów 10, 11, 12, 13 i 14.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z opisanych wyżej względów wniosek zasługiwał na częściowe uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku</i>		

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 8 września 2021 r. w sprawie o sygn. akt V K 878/18.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Z opisanych wyżej względów zaskarżony wyrok należało zmienić. Dlatego Sąd Okręgowy uchylił punkty 7, 8 i 9 dotyczące rozstrzygnięcia o karze łącznej, warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej i dozorze kuratora, wyeliminował art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 kk		

z podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 6 i na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i wymierzył oskarżonemu za czyn przypisany mu w tym punkcie karę 2 lat pozbawienia wolności i w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, jednocześnie na podstawie art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk łącząc orzeczone wobec oskarżonego w punktach 3 i 4 zaskarżonego wyroku i w punkcie I b) niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzając mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
------------	--	-------------------	--

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV - VI	<p>Biorąc pod uwagę, że oskarżony był reprezentowany w instancji odwoławczej przez obrońcę z urzędu w osobie adw. J. K., należało przyznać mu wnioskowane wynagrodzenie w kwocie 516,60 złotych, w tym podatek od towarów i usług. Wysokość wynagrodzenia wynika z rozporządzenia w tym zakresie.</p> <p>Ponadto, mając na uwadze, że małoletni oskarżyciel posiłkowy S. R. był reprezentowany w instancji odwoławczej przez kuratora w osobie adw. I. L., należało przyznać jej wnioskowane wynagrodzenie w kwocie 516,60 złotych, w tym podatek od towarów i usług. Wysokość wynagrodzenia również wynika z</p>	

	<p>rozporządzenia w tym zakresie.</p> <p>Jednocześnie należało zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Zważywszy na to, że oskarżony przez dłuższy czas będzie pozbawiony wolności. obciążanie go tymi należnościami byłoby bezzasadne.</p>
7. PODPISY	
SSO Beata Tymoszków SSO Adam Bednarczyk SSR (del.) Tomasz Morycz	

0.1.1.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana